Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (седми състав)

21 юни 2017 година*

„Марка на Европейския съюз — Производство по възражение — Заявка за регистрация на фигуративна марка на Европейския съюз GPTech — По-ранни словни марки на Европейския съюз GP JOULE — Непредставяне на отдела по споровете на доказателства за правото да се подаде възражение — Представяне на доказателства за първи път пред апелативния състав — Невземане предвид — Право на преценка на апелативния състав — Обстоятелства, които не допускат вземането предвид на допълнителни или допълващи доказателства — Член 76, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Правило 17, параграф 4, правило 19, параграф 2, правило 20, параграф 1 и правило 50, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 2868/95“

По дело T-235/16

GP Joule PV GmbH & Co. KG, установено в Reußenköge (Германия), за което се явява F. Döring, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (**EUIPO**), за която се явява E. Zaera Cuadrado, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO е

Green Power Technologies, SL, установено в Bollullos de la Mitación (Испания),

с предмет жалба срещу решение на втори апелативен състав на EUIPO от 9 февруари 2016 г. (преписка R 848/2015-2), постановено в производство по възражение между GP Joule PV и Green Power Technologies,

ОБЩИЯТ СЪД (седми състав),

състоящ се от: V. Tomljenović, председател, A. Marcoulli и Ал. Корнезов (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 10 май 2016 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 29 юли 2016 г.,

* Език на производството: английски.

предвид промяната в съставите на Общия съд,

предвид преразпределянето на делото на седми състав и на нов съдия докладчик,

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от съобщението за приключване на писмената фаза на производството, главните страни не са направили искане за провеждане на съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение [1]

[…]

Искания на страните

15 Жалбоподателят иска Общият съд:

— да измени обжалваното решение и да откаже регистрацията на марката, за която е подадена заявка,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното решение.

16 EUIPO иска Общият съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

[…]

По исканията за отмяна на обжалваното решение

23 По същество жалбоподателят сочи две основния в подкрепа на искането си за отмяна на обжалваното решение. Първото основание е изведено от неправилно прилагане на правилата за производството по възражение, а второто — от неправилно прилагане на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95 и на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009.

[…]

По второто основание, изведено от неправилно прилагане на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95 и на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009

[…]

1 — Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

39 В самото начало следва да се припомни, че в правило 50, параграф 1, трета алинея е предвидено, че [„к]огато обжалването е насочено срещу решение, взето от отдела [по споровете, апелативният състав] ограничава разглеждането на обжалването до факти и доказателства, представени в сроковете, посочени от отдела [по споровете] в съответствие с регламента и настоящите правила, освен ако [апелативният състав] не реши, че трябва да бъдат взети предвид допълнителни или допълващи факти и доказателства съгласно член [76, параграф 2 от Регламент № 207/2009]“.

40 Член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 гласи, че EUIPO може да пренебрегне фактите, на които страните не са се позовали, и доказателствата, които те не са представили навреме.

41 По този начин в Регламент № 207/2009 е предвидено изрично, че при разглеждане на жалба срещу решение на отдел по споровете апелативният състав има право на преценка, произтичащо от правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95 и от член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009, в резултат на което той може да реши дали следва да вземе предвид допълнителни или допълващи факти и доказателства, които не са били представени в сроковете, посочени от отдела по споровете (решения от 3 октомври 2013 г., Rintisch/СХВП, C-122/12 P, EU:C:2013:628, т. 33, от 3 октомври 2013 г., Rintisch/СХВП, C-120/12 P, EU:C:2013:638, т. 32 и от 3 октомври 2013 г., Rintisch/СХВП, C-121/12 P, EU:C:2013:639, т. 33).

42 Във връзка с това Съдът вече е имал повод да отбележи, че текстът на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95 на френски език се различава от текстовете на испански, немски и английски език в един съществен аспект. Всъщност докато в текстовете на тези езици се посочва, че апелативният състав може да преценява само допълнителни или допълващи факти и доказателства, в текста на френски език тези факти и доказателства са квалифицирани като „нови или допълващи“ (решение от 21 юли 2016 г., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, т. 23).

43 Като се основава на общата структура и на целите на правната уредба, от която тази разпоредба е част, и по-конкретно на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009, който е правното основание на правило 50, параграф 1 от Регламент № 2868/95, Съдът приема относно доказването на използването на марка, че когато в определения от EUIPO срок не е представено никакво доказателство във връзка с това, тя е длъжна служебно да отхвърли възражението. Когато обаче в определения от EUIPO срок са представени доказателства, представянето на допълващи доказателства е възможно (вж. решение от 21 юли 2016 г., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, т. 24—26 и цитираната съдебна практика).

44 Съдът подчертава, че същото тълкуване на член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009 следва да се възприеме и във връзка с доказването на съществуването, валидността и обхвата на защитата на марката, доколкото посочената разпоредба съдържа норма с хоризонтална роля в системата на този регламент, тъй като тя се прилага независимо от естеството на съответното производство. От това следва, че правило 50 от Регламент № 2868/95 не може да се тълкува в смисъл, че разширява обхвата на правото на преценка на апелативните състави, така че да бъдат включени и нови доказателства (решение от 21 юли 2016 г., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, т. 27), а само доказателствата, наричани „допълващи“ или „допълнителни“, които се прибавят към относими доказателства, представени в определения срок (вж. решение от 11 декември 2014 г. CEDC International/СХВП — Underberg (Форма на стръкче трева в бутилка), T-235/12, EU:T:2014:1058, т. 89 и цитираната съдебна практика).

45 При това положение следва да се определи дали декларацията от 15 юли 2015 г., представена за първи път пред апелативния състав, може да се квалифицира като „допълваща“ или „допълнителна“ по смисъла на правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95 и член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009, с оглед на тълкуването им в цитираната в точки 41—44 съдебна практика.

46 Безспорно е, че жалбоподателят не представя никакво доказателство за правото му да подаде възражение на основание правило 19, параграф 2 от Регламент № 2868/95 нито в определения срок, нито в който и да е момент по време на производството пред отдела по споровете, и то независимо от обстоятелството, че както е посочено в точка 6 по-горе, жалбоподателят е бил ясно информиран от EUIPO, че трябва да представи документи, за да докаже, от една страна, качеството си на лицензополучател, и от друга страна, че притежателят на по-ранните марки му е разрешил да подаде възражение. Страните не спорят освен това по въпроса, че предоставянето на лицензия за по-ранните марки не е било вписано в регистъра на EUIPO на основание член 22 от Регламент № 207/2009.

47 Впрочем съдържащите се в становището на жалбоподателя от 20 февруари 2015 г. твърдения, че той има изключителна лицензия, предоставена от притежателя на по-ранните марки, са само неподкрепено с доказателство твърдение. При тези обстоятелства не може да се счита, че декларацията от 15 юли 2015 г. е „допълващо“ или „допълнително“ доказателство, което се прибавя към вече представени от жалбоподателя доказателства.

48 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че правото му да подаде възражение произтичало очевидно от обстоятелството, че наименованието му е идентично с това в по-ранните марки, на които се основава възражението, достатъчно е да се отбележи, което прави и EUIPO, че това обстоятелство не позволява да се презумира, че жалбоподателят е имал такова право. Сам по себе си фактът, че знак съвпада напълно или отчасти с наименованието на предприятие, може да се дължи на различни обстоятелства в търговията и очевидно не може да замести доказателствен документ, като лицензионен договор установяващ както качеството на лицензополучател, така и пределите на неговите права. В това отношение на правата на лицензополучателя може да бъдат наложени различни ограничения по-конкретно относно стоките и услугите предмет на съответната лицензия, територията, за която тя е предоставена, и условията за разрешението за подаване на възражение.

49 При това положение апелативният състав с основание приема, че декларацията от 15 юли 2015 г. не може да се квалифицира като „допълващо“ или „допълнително“ доказателство и поради това не е могло да бъде взета предвид на основание правило 50, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2868/95 и член 76, параграф 2 от Регламент № 207/2009, с оглед на тълкуването им в цитираната в точки 41—44 съдебна практика

50 Поради това второто основание на жалбоподателя трябва да се отхвърли по същество.

[…]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (седми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда GP Joule PV GmbH & Co. KG да заплати съдебните разноски.

Tomljenović Marcoulli Корнезов

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 юни 2017 година

Подписи